

KRÁDOVNA
ANGLICKÉJ
DETECTÍVKY

Agatha Christie

PREDÁVKOVANIE
SMRŤOU

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Anna Blahová
Tlač TBB, a. s., Banská Bystrica

Z anglického originálu Agatha Christie: *One, Two, Buckle My Shoe*
preložila Alexandra Ruppeldtová.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

One, Two, Buckle My Shoe Copyright © 1940 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

Translation entitled *Predávkovanie smrťou* © 2021 Agatha Christie Limited.
All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, POIROT and the Agatha Christie Signature
are registered trademarks of Agatha Christie Limited
in the UK and elsewhere. All rights reserved.

Cover Design © Barbara Baloghová 2021
Cover Photo © Maggie Brodie / Arcangel

ISBN 978-80-220-2346-7

Venujem
DOROTHY NORTHOVEJ,
ktorá má rada detektívky a šľahačku –
v nádeji, že to prvé jej nahradí druhé.

*Raz, dva, pracka spadla,
tri, štyri, dvere buchli,
päť, šesť, vetvičky sú zvest',
sedem, osem, daj mi ich sem,
deväť, desať, sliepka vypasená,
jedenásť, dvanásť, záhrada zelená,
trinásť, štrnásť, slúžky pri nás,
pätnásť, šestnásť, v kuchyni čel'ad',
sedemnásť, osemnásť, do hrncov hľad',
devätnásť, dvadsať, tanier je prázdny, môžem sa pást'.*

RAZ, DVA, PRACKA SPADLA...

1 Pán Morley nemal pri raňajkách práve najlepšiu náladu. Hanil slaninu, rozhorčoval sa, že káva chutí ako zriedené blato, poznamenal, že ovsené vločky sú zo dňa na deň stuchnutejšie.

Bol nízky, mal hranatú čeľusť a bojovne vystrčenú bradu. Domácnosť mu viedla sestra, statná žena, vyzerala ako granátik v sukni. Úkosom pozrela na brata a spýtala sa, či v kúpeľni zasa tiekla studená voda.

Pán Morley neochotne pripustil, že nie.

Zbežne preletel noviny. Poznamenal, že vláda prešla zo štádia neschopnosti do stavu absolútnej imbecility.

Slečna Morleyová basovým hlasom pripustila, že je to vskutku škandál.

Bola to však jednoduchá žena, každú vládu, ktorá bola práve pri moci, pokladala za schopnú a úspešnú, preto požiadala brata, aby jej vysvetlil, prečo je politika súčasného kabinetu nekompetentná, idiotská a doslova samovražedná, ako sa vyjadril.

Pán Morley sa na túto tému ochotne rozrečnil, nalial si ďalšiu šálku kávy, ktorú predtým ofrlal, a napokon vyrukoval s problémom, ktorý ho očividne najviac ťažil.

„Dnešné dievčatá sú všetky rovnaké,“ vyhlásil. „Nezodpovedné, nespoľahlivé, sebecké.“

„Myslíš Gladys?“ spýtala sa sestra.

„Odkázala mi, že musela ísť do Somersetu, jej tetu vraj ranila mŕtvica.“

„Áno, je to mrzuté, drahý,“ chlácholila ho slečna Morleyová, „ale nemôže za to.“

Morley zachmúrene pokrútil hlavou.

„Dá sa jej podľa teba veriť? Ako mám vedieť, že to nie je len výhovorka, že si všetko nevymyslela aj s tým svojím príšerným nápadníkom? Lump už na prvý pohľad. Určite si na dnes naplánovali spoločný výlet.“

„Ale nie, podľa mňa Gladys krivdíš. Veď si ju vždy chválil, aká je svedomitá.“

„Viem, viem.“

„Inteligentná a usilovná.“

„Áno, áno, Georgina, ale to bolo predtým, kým sa nezjavil ten otrasný chlap. V poslednom čase sa zmenila, veľmi zmenila, býva duchom neprítomná, zamyslená, nervózna.“

Slečna Morleyová si zhlboka vzdychla.

„Nuž, Henry, stáva sa, že dievčatá sa zaľúbia, s tým nič nenarobíš.“

„Ale nesmie to ovplyvňovať ich pracovný výkon,“ čertil sa brat. „Akurát dnes mám práce vyše hlavy, príde niekoľko veľmi významných pacientov. Ako to mám zvládnuť bez asistentky?“

„Chápem, Henry, budeš to mať náramne ťažké. A čo ten nový chlapec, ako to s ním vyzerá?“

„Ešte sme nemali horšieho,“ sťažoval sa Morley. „Nevie si zapamätať jediné meno, o jeho spôsoboch ani nehovorím. Ak sa nezlepší, vyhodím ho a budem hľadať ďalej. Nechápem, čo dnes v tých školách učia, chrliť samých analfabetov, vôbec nerozumejú, čo im vtíkaš do hlavy, nič si v tej hlúpej palici neudržia.“

Pozrel sa na hodinky.

„Musím bežať. Doobeda mám plno pacientov a potrebujem niekam vsunúť ešte aj Sainsburyovú Sealovú, vraj má bolesti. Chcel som ju poslať k Reillymu, ale ona o tom ani počuť.“

„Čuduješ sa?“ nahrála mu Georgina na smeč.

„Veď Reilly je šikovný, skutočne skvelý odborník. Má prvotriedne vzdelanie a v práci ide s dobou.“

„Trasú sa mu ruky,“ poznamenala slečna Morleyová.
„Podľa mňa pije.“

Brat sa zasmial, vrátila sa mu dobrá nálada.

„O pol druhej prídem na obed ako vždy,“ oznámil.

Pán Amberiotis si v hoteli Savoy rýpal špáradlom medzi zubami a uškříňal sa.

Všetko išlo ako po masle.

Opäť mal šťastie. Ani sa mu nechcelo veriť, veru sa vyplatilo utrúsiť pár milých slov pred tou sliepkou. *Púšťaj svoj chlieb po vode a zas ho nájdeš*, stojí v Biblii. Vždy bol dobroprajný, štedrý. Čoskoro bude môcť byť ešte štedrejší. V duchu si maľoval nádhernú budúcnosť. Malý Dimitri... A chudák Constantopolus, jeho reštaurácia len živorí... Pripraví im príjemné prekvapenie...

Špáradlo zrazu zabrdlo, kam nemalo, Amberiotisa myklo od bolesti. Ružové vyhlíadky vystriedali obavy z prítomnosti. Opatrne preskúmal jazykom postihnuté miesto. Vytiahol diár. O dvanástej má byť na Charlotte Street 58.

Veselosť zrazu nenávratne zmizla. Jeho obzor sa scvrkol ba dva údaje: Charlotte Street 58. Dvanásť nula nula.

V hoteli Glengowrie Court v južnom Kensingtone práve skončili s raňajkami. Slečna Sainsburyová Sealová a pani Bolithová sedeli v hale v družnom rozhovore. Spriatelili sa pred týždňom, hneď po príchode slečny Sainsburyovej Sealovej, v jedálni mali stoly vedľa seba.

„Predstavte si, drahá,“ vravela slečna Sainsburyová Sealová, „zub naozaj prestal bolieť, nič necítim. Možno by som mala zavolať...“

„Neopovážte sa, moja milá,“ prerušila ju Bolithová. „Boleť

sa môže kedykoľvek vrátiť. Len pekne choďte k zubárovi a dajte si to do poriadku.“

Pani Bolithová bola vysoká rásna žena s hlbokým hlasom. Slečna Sainsburyová Sealová mala okolo štyridsať, neporiadne zafarbené vlasy, neposlušný účes, obliekala sa nedbanlivo, takmer bohémsky, stále jej padal cviker z nosa. Rada rozprávala.

„Vážne ma už nebolí,“ bránila sa.

„Ale ba, veď ste vraveli, že celú noc ste nezažmúrili oka.“

„No to je pravda, ale nerv možno medzitým odumrel.“

„O to väčší dôvod ísť na ošetrovanie,“ trvala na svojom pani Bolithová. „Ľudia to odkladajú, boja sa, ale v konečnom dôsledku na to každý doplatí. Treba sa odhodlať, premôcť strach, budete to mať za sebou.“

Slečna Sainsburyová Sealová ohrnula pery, najradšej by sa ohradila, že sa jej ľahko hovorí, keď nejde o ňu, ale zahryzla si do jazyka. „Asi máte pravdu,“ pripustila. „Pán Morley je našťastie veľmi ohľaduplný, jemný, má zlaté ručičky.“

Schôdza predstavenstva sa skončila. Prebehla hladko, správa vyznela pozitívne, nebol dôvod na obavy. Vnímavému Samuelovi Rothersteinovi však neušla drobná, nepatrná zmena v predsedovom správaní.

V jeho prejave miestami zaznel príkry, zatrpknutý tón, ktorý bol v rozpore s celkovou povahou rokovania.

Žeby skryté obavy? Rothersteinovi to nešlo do hlavy, veď Alistair Blunt nikdy nepodliehal náladám. Bol to typický Brit, vždy uvažoval racionálne.

Žeby problémy s pečeňou...? Aj Rothersteina z času na čas potrápi, no Alistair sa doteraz nikdy neponosoval. Zdravie mu slúžilo rovnako ako mozog, vďaka ktorému sa výborne orientoval vo svete financií. Nič nenasvedčovalo, že by sa netešil telesnej a duševnej pohode.

No predsa tu niečo nehralo – predseda si podopieral ru-

kou bradu, občas sa dotkol tváre. Zvláštne, sem-tam sa dokonca zdalo, akoby – áno, akoby bol duchom neprítomný.

Vyšli zo zasadačky. „Môžem vás odviezť?“ ponúkol sa Rotherstein, keď schádzali dolu schodmi.

Alistair Blunt s úsmevom pokrútil hlavou.

„Čaká ma auto.“ Pozrel na hodinky. „Nevraciam sa do mesta.“ Na chvíľu sa odmlčal. „Idem k zubárovi,“ dodal.

A záhada bola vysvetlená.

Hercule Poirot vystúpil z taxíka a zaplatil. Potom zazvonil pri dverách domu číslo 58 na Queen Charlotte Street.

Po chvíli mu otvoril chlapec v uniforme zriadenca – pehavý, ryšavý, tváril sa dôležito.

„Idem k pánu Morleymu,“ povedal Hercule Poirot.

V kútiku duše naivne dúfal, že Morley musel odísť, alebo že je indisponovaný a dnes neordinuje... Márne. Mládenec ustúpil, Hercule Poirot vošiel, dvere sa za ním tíško zavreli, neľútostný osud bol spečatený.

„Meno, prosím,“ zisťoval chlapec.

Poirot sa predstavil a vošiel do čakárne vpravo.

Hoci bola zariadená pomerne vkusne, na Hercula Poirota pôsobila skľučujúco. Na starožitnom stole s vysokým leskom – napodobenina Sheratonu – ležali úhľadne rozložené noviny a časopisy. Na príborníku – ďalšia napodobenina, tentoraz Hepplewhita – stáli dva postriebrené svietniky a ozdobná misa. Na rímse nad kozubom sa vynímali bronzové hodiny a dve bronzové vázy. Okná rámovali modré zamatové závesy, kreslá zdobilo čalúnenie s vtáčim a kvetinovým vzorom.

V jednom kresle sedel pán s hustými fúzmi a žltkastou pleťou, vyzeral ako vojak. Pozrel sa na Poirota ako na dotieravý hmyz. Nepotreboval by pištoľ, stačil by odpudzujúci sprej. Poirot mu venoval znechutený pohľad. Niektorí Angličania sú takí neznesiteľní a smiešni, že by bolo vhodné zbaviť sa ich hneď po narodení a ušetriť svet od utrpenia, pomyslel si.

Muž s výzorom vojaka po chvíli odvrátil zrak, schytil výtlačok *Times*, otočil si kreslo tak, aby nemal Poirota na očiach, a začítal sa.

Poirot si vzal *Punch*.

Prelistoval ho odpredu, odzadu, ale ani jeden vtip ho nerozoslial.

Vošiel zriadenec. „Plukovník Arrow-Bumby,“ vyzval príseďiaceho odľuda a odvedol ho.

Poirot sa zamyslel, či vôbec môže existovať také bizarné meno. Vtom sa otvorili dvere a vošiel asi tridsaťročný muž. Postavil sa k stolu, nervózne si prezeral obálky časopisov. Detektív ho úkosom sledoval. Nesympatický, nebezpečne pôsobiaci človek, možno dokonca vrah. V každom prípade vyzeral zlovestnejšie než mnohí zločinci, ktorých Hercule Poirot zatýkal počas svojej voľakedajšej policajnej kariéry.

Otvorili sa dvere. „Pán Peerer,“ zahlásil mládenec len tak neurčito do priestoru.

Poirot správne pochopil, že výzva je adresovaná jemu. Vstal. Chlapec ho zaviedol na koniec haly. Za rohom bol malý výťah, vyviezol ich na poschodie. Prešli chodbou k dverám, ktoré viedli do menšej čakárne, tam zriadenec zaklopal na ďalšie dvere, nečakal na odpoveď, otvoril a naznačil Poirotovi, že môže ísť ďalej.

Poirot vošiel. Z kohútika tiekla voda, pán Morley si s profesionálnou dôkladnosťou drhol ruky nad umývadlom pri stene.

Aj v živote veľkých ľudí niekedy nastanú ponížujúce chvíle. Vraví sa, že človek by sa márne hral na hrdinu pred svojím komorníkom. Ostáva dodať, že pri návšteve zubára sa nedokážeme hrať na hrdinov ani sami pred sebou.

Toto všetko ťažilo Poirotovu myseľ.

Mal o sebe nesmierne vysokú mienku. Bol presvedčený, že v mnohom vyniká nad ostatnými.

V tejto chvíli si však pripadal úbohý. Sebavedomie mu

kleslo na nulu. Stal sa z neho obyčajný úbohý zbabelec, ktorý sa bojí zubárskeho kresla.

Pán Morley si utrel ruky a prehovoril chlácholivo, povzbudivým tónom, no úplne od vecí, len aby odvedol pacientovu pozornosť od zákroku, čo ho čakal. „Pomerne chladno na toto ročné obdobie, však?“ Prešiel k miestu, kde sa malo mučenie odohrať – ku kreslu! Chvíľu znalecky nastavoval operadlo hlavy.

Hercule Poirot sa zhlboka nadýchol, nabral odvalu, sadol si a odovzdal sa na milosť a nemilosť osudu.

„Sedí sa vám pohodlne?“ neprímerane bodro sa spýtal Morley. „Naozaj?“

Poirot záhrobným hlasom odvetil, že vcelku áno.

Morley si prisunul stolík, vzal si zrkadielko a ešte nejaký nástroj, chystal sa pustiť do práce.

Hercule Poirot sa zakvačil rukami do operadiel kresla, zamúril oči a otvoril ústa.

„Máte nejaké ťažkosti?“ zisťoval Morley.

Keď má človek otvorené ústa, zle sa mu rozpráva, ale Poirot sa napriek všetkému snažil naznačiť, že nijaké konkrétne ťažkosti ho netrápia. Prišiel na preventívnu prehliadku, má zmysel pre poriadok, preto chodíeva pravidelne dvakrát ročne. Pravda, možno je tu dnes úplne zbytočne... Ale predsa, možno by bolo dobré pozrieť sa na predposledný zub, občas sa ozýva... Upozorňovanie je isto zbytočné, pán Morley je predsa naslovovzatý odborník – systematicky postupoval od zuba k zubu. Každý preskúmal, poklepkal, potichu komentoval výsledok. „Tu sa nám trochu vymyla plomba, ale nič vážne. Ďasná sú v dobrom stave, to rád vidím.“ Chvíľkové podozrenie, sonda – nie, opäť falošný poplach. Presun na dolnú čeľusť. Prvý, druhý, tretí – padol kosák na kameň? Nie kosák, ale kosa, sám seba v duchu opravil Poirot.

„Tu máme menší problém. Nebolelo vás to? Hm, čudujem sa.“ Vyšetrowanie pokračovalo.

Morley sa napokon spokojne narovnal.

„Nič vážne, len pár plomb a začínajúci kaz na stoličke. Myslí, že to dnes hravo zvládneme.“

Stlačil gombík, ozvalo sa bzučanie. Morley zvesil vrtáčku a starostlivo nasadil vrták.

„Ozvíte sa, keby dačo,“ vyzval Poirota a pustil sa do obáva-nej činnosti.

Poirot nemusel využiť túto možnosť – nebolo treba zdvihnúť ruku, zastonať či dokonca vykriknúť, Morley vždy v pravej chvíli prestal vrtať a vyzval pacienta, aby si vypláchol ústa. Potom vložil výplň, nasadil ďalší vrták a pokračoval. Muky spôsobil skôr strach, nie ozajstná bolesť.

Keď pán Morley miešal ďalší amalgám, rozrečnil sa.

„Všetko dnes musím robiť sám,“ ponosoval sa. „Slečna Nevillová odcestovala. Pamätáte sa na ňu?“

Poirot pritakal, hoci si na ňu nespomínal.

„Ochorela jej príbuzná na vidieku. Akurát, keď mám najviac práce. Už teraz som v sklze. Pacient pred vami meškal. To je vždy nepríjemné, naruší to celý harmonogram. A musím vziať jednu pacientku navyše, nebola objednaná, ale má bolesti. Na také prípady si pre istotu vždy nechávam štvrt hodinovú rezervu, ale aj tak je potom zhon.“

Morley sa na chvíľu zadíval do mažiarika, v ktorom pripravoval plombu, potom pokračoval v monológu.

„Poviem vám, pán Poirot, čo som si všimol. Dôležití, významní ľudia chodia vždy načas, nečaká sa na nich. Vezmime si napríklad členov kráľovskej rodiny, potrpia si na presnosť. Aj bankári zo City. Dnes má napríklad prísť uznávaný finančník – Alistair Blunt.“

Meno osobnosti vyslovil Morley doslova triumfálne.

Poirot vydal len neartikulovaný zvuk, nemohol reagovať, mal v ústach niekoľko vatových tampónov a pod jazykom odsávačku.

Dnes zneli zvučne také mená ako Alistair Blunt. Nie vojvodo-

via ani grófi či predsedovia vlád. Nie, obyčajný Alistair Blunt. Tešil sa úcte, hoci jeho tvár bola širšej verejnosti neznáma, len sem-tam sa o ňom zjavila zmienka v novinách.

Nijaká celebrita, bežný, všedný Angličan na čele najväčšieho bankového domu v krajine. Neskutočný boháč. Človek, ktorý diktoval vládam, ale inak viedol tichý život v ústraní, nevystupoval na verejnosti, neohuroval rečami, a predsa mal v rukách obrovskú moc.

Morley sa naklonil nad Poirota, plomboval zub a pokračoval v oslavnej óde.

„Zakaždým príde presne. Niekedy pošle šoféra preč, vráti sa do práce pešo. Príjemný, tichý, skromný chlapík. Rád si zahrá golf, jeho koníčkom je záhrada. Ani v päte by vám nenapadlo, že by si mohol kúpiť polovicu Európy. Pôsobí ako obyčajný smrteľník, ako vy alebo ja.“

V Poirotovi sa zdvihla vlna nevôle. Áno, Morley je dobrý zubár, ale takých je v Londýne viac. Zato Hercule Poirot je iba jeden!

„Vyláchnuť, prosím,“ vyzval ho Morley. „To je naša odpoveď na toho ich Hitlera, Mussoliniho a podobných,“ vyhlásil a vrhol sa na ďalší. „My tu nemútime vodu. Len sa pozrite na kráľa a kráľovnú, vzor demokracie. Pravda, Francúzi ako vy, odchovaní na republikánskych myšlienkach...“

„Ja, á, ne-om An-nú, om Ei-an.“ Poirot chcel povedať, že nie je Francúz, ale Belgičan.

„Pst, pst,“ smutne ho napomenul Morley. „Dutina musí byť úplne suchá.“ Nemilosrdne mu do nej fúkol horúci vzduch. „Nevedel som, že ste Belgičan. Zaujímavé. Počul som, že kráľ Leopold je muž na správnom mieste. Ja osobne som veľkým zástancom tradičnej monarchie. Členovia kráľovskej rodiny majú dokonalú výchovu, skvelé vzdelanie. Všimnite si, ako úžasne si pamätajú mená a tváre. Je to vec cviku. Pravda, niekto má na to talent od Boha, napríklad ja. Na mená nie, ale na tváre áno. Nedávno som mal pacienta, nebol tu prvý raz.“

Meno mi nič nehovorilo, no vravel som si, teba som už niekde videl. Doteraz som si nespomenul, kde a za akých okolností, ale veď na to časom určite prídem. Ešte raz si vypláchnite, prosím vás.“

Poirot poslúchol a Morley sa mu opäť znalecky pozrel do úst.

„Tak, malo by to byť v poriadku. Zahryznite, pomaly, opatrne... Dobre? Necítite plombu, nezavadzia? Ešte raz otvorte. Áno, zdá sa, že všetko je, ako má byť.“

Vrátil stolík s nástrojmi na pôvodné miesto, otočil kreslo.

Hercule Poirot vstal, konečne bol zas slobodný.

„Dovidenia, pán Poirot. Dúfam, že ste tu medzitým neodhalili nejakých zločincov,“ zažartoval Morley.

„Cestou sem sa mi všetci zdali podozriví,“ usmial sa detektív. „Teraz bude svet krajší.“

„Áno, cesta od zubára je vždy veselšia. Ale musíte uznať, že nie sme taký postrach ako kedysi. Mám vám privolať výťah?“

„Nie, ďakujem, zídem pešo.“

„Nech sa páči. Keby dačo, výťah je hneď pri schodoch.“

Poirot vyšiel z ordinácie. Len čo za sebou zavrel dvere, začul crčanie tečúcej vody.

Zdolal dve ramená schodov. Keď sa ocitol na poslednej podeste, zazrel, ako odchádza anglicko-indický plukovník. Nevyzerá až tak hrozivo, zhodnotil Poirot teraz už zmierlivejšie. Zrejme dobre strieľa, má na konte nejedného tigra. Dôležitý človek – vysunutá bašta impéria.

Detektív si zašiel do čakárne po klobúk a paličku. S prevkapaním zistil, že rozrušený mladý muž je ešte stále tam. A pribudol ďalší pacient, čítal magazín o golfe.

Tentoraz sa Poirot pozrel na podozrivého mladíka trochu láskavejším pohľadom. Áno, sršala z neho zúrivosť, vyzeral, akoby chcel niekoho zmlátiť, ale už mu nepripadal ako vrah, videl ho v priateľnejšom svetle. Čoskoro sa aj on poženie dolu schodmi, šťastný, že má za sebou muky, bude jasať a želať každému len to najlepšie.

Vošiel chlapec v uniforme. „Pán Blunt,“ ohlásil rázne.

Pán za stolom odložil časopis a vstal. Stredný vek, stredná postava, ani tučný, ani chudý. Dobre oblečený, uhladený.

Pobral sa za zriadencom.

Aj jeden z najbohatších a najvplyvnejších ľudí v Anglicku musí chodiť k zubárovi ako všetci ostatní. Určite pri tom prežíva všetko tak ako my.

Toto vírilo detektívovi v hlave, keď si bral klobúk a paličku a vykročil k dverám. Ešte sa obzrel a to, čo videl, ho zarazilo – mladý muž musí mať príšerné bolesti.

V hale ešte zastal pred zrkadlom a upravoval si fúzy, poznačené zásahmi v zubárskom kresle.

Keď začínal byť spokojný s výsledkom, pristál dolu výťah a vystúpil z neho zriadenec v uniforme. Falošne si popískoval. Len čo zbadal Poirota, zmĺkol a otvoril mu vchodové dvere.

Pred domom práve zastal taxík, vystrčila sa z neho noha. Hneď detektíva zaujala svojím pôvabom.

Štíhly členok, kvalitná pančuška. Celkom pekná nôžka. Ale topánka? Beda! Úplne nová lakovka s veľkou ligotavou prac-kou. Pokrútil hlavou.

Provinčný vkus, to vôbec nie je šik.

Keď dáma vystupovala z auta, druhá noha sa jej zachytila vo dverách a pracka z topánky odletela – s cengnutím dopadla na chodník. Poirot sa zohol, úslužne ju zdvihol a s poklonou ju vrátil majiteľke.

Fíha! Ťahalo jej na päťdesiat, cviker, neupravené prešedivé blond vlasy, nevkusné šaty, akési bohémske handry. Keď mu ďakovala, spadol jej cviker aj kabelka.

Jedno aj druhé jej už iba slušne, nie prehnane galantne podal.

Keď vyšla po schodoch k domu číslo 58, prerušil taxikárovo lamentovanie nad skúpyim prepitným.

„Ste voľný?“ spýtal sa.

„Áno,“ odvetil šofér.

„Aj ja. Som voľný, bezstarostný ako vták,“ nadchýnal sa detektív.

Taxikár naňho podozrievalo zagánil.

„Nie, drahý priateľ, nie som opitý, len idem od zubára, mám pol roka pokoj. Nádherná predstava.“

TRI, ŠTYRI, DVERE BUCHLI...

2

O trištvrte na tri zazvonil telefón.

Hercule Poirot si hovel v pohodlnom kresle, slastne trávil vynikajúci obed.

Keď sa ozvalo cenganie, neobťažoval sa vstať, čakal, že príde zdvihnúť verný komorník George.

„Moment, pane,“ povedal a zakryl dlaňou slúchadlo.

„*Eh bien?*“ ozval sa detektív.

„Inšpektor Japp.“

„Aha.“

Poirot sa pobral k telefónu.

„*Eh bien, mon vieux,*“ ohlásil sa. „Ako sa máte?“

„To ste vy, Poirot?“

„Kto iný?“

„Vraj ste boli dnes predpoludním u zubára. Je to pravda?“

„Scotland Yard vie všetko,“ poznamenal Poirot.

„U istého Morleyho na Queen Charlotte Street päťdesiatosem?“

„Áno,“ potvrdil Poirot a spozornel. „Prečo?“

„Naozaj ste potrebovali ošetrovanie, alebo ste tam išli len tak, narobiť vietor, niečím ho znervózniť?“

„V žiadnom prípade. Mám tri nové plomby, ak chcete vedieť.“

„Ako sa správal – normálne, bežne ako vždy?“

„Povedal by som, že áno. Prečo?“

„Lebo krátko nato sa zastrelil,“ povedal Japp sucho, bez vzrušenia.

„Prosím?“

„Prekvapuje vás to?“

„Samozrejme.“

„Ani mne sa to nepozdáva,“ pripustil Japp. „Rád by som s vami prehodil pár slov, nemohli by ste prísť?“

„Kam?“

„Na Queen Charlotte Street.“

„Hneď som tam.“

Dvere na dome číslo 58 otvoril policajný strážnik.

„Pán Poirot?“

„Áno, to som ja.“

„Hlavný inšpektor je hore na poschodí, treba vás odpre-
vadiť?“

„Predpoludním som tu bol, trafím.“

Keď vošiel do miestnosti, boli v nej traja ľudia. Japp zdvi-
hol zrak.

„Som rád, že vás vidím, pán Poirot,“ privítal ho. „Práve sa
chystáme odviezť telo. Chcete sa naň ešte pozrieť?“

Pri tele kľačal fotograf, vstal.

Poirot pristúpil k mŕtvemu – ležal vedľa kozuba.

Morley vyzeral ako živý, len pod pravým spánkom sa vyní-
mala čierna dierka. Ruky rozhodené, v jednej malá pištoľ.

Poirot pokyvkal hlavou.

„Dobre, môžete ho odniesť,“ dal pokyn hlavný inšpektor.

„Zvyčajné úkony už máme za sebou, odtlačky prstov a tak
ďalej,“ vysvetlil Japp, keď osameli.

Poirot si sadol.

„Tak hovorte,“ vyzval inšpektora.

Japp našpúlil ústa a spustil.

„Mohol sa zastreliť. Zrejme sa aj zastrelil sám, na zbrani sú
len jeho odtlačky, ale aj tak sa mi niečo nezdá.“

„Čo konkrétne?“

„Po prvé, neexistuje rozumný dôvod, prečo by si mal vziať život... Bol zdravý, slušne zarábala, údajne nemal žiadne problémy. Nemal pletky s nijakou ženou. Aspoň pokiaľ vieme,“ opravil sa. „Netrpel výkyvmi nálad ani depresiami, nesprával sa čudne. Preto ma zaujíma váš názor. Nevšimli ste si niečo zvláštne, keď ste tu boli dnes predpoludním?“

Poirot pokrútil hlavou.

„Vôbec nič. Bol – ako by som to vyjadril – stelesnená normálnosť.“

„A to je práve nepochopiteľné. Navyše komu by napadlo zastreliť sa doslova uprostred pracovného dňa. Prečo nepočkal do večera? To by sa mi zdalo logické.“

Poirot prikývol.

„Kedy došlo k tej tragédii?“

„Zatiaľ presne nevieme. Nikto nepočul výstrel, ani nemohol. Medzi chodbou a ordináciou je dvoje čalúnených dverí, asi majú tlmiť výkriky obetí zubárskeho kresla.“

„Pravdepodobne. Pod vplyvom rajského plynu vydávajú ľudia rôzne zvuky.“

„Presne tak. Vonku na ulici je ruch, hlučno, ťažko tam niekto mohol zaregistrovať výstrel.“

„Kedy ho našli?“

„Okolo pol druhej. Objavil ho zriadenec Alfred Biggs. Bohužiaľ, nevyvíka inteligenciou. Pacientka, ktorá bola objednaná na pol jednu, sa začala rozčuľovať, že ju Morley necháva dlho čakať. Asi o jedna desať sa Biggs vybral hore a zaklopal. Nikto sa neozval, ale neodvážil sa vojsť dnu. Morley mu neraz poriadne vynadal, tak sa bál, aby neurobil nejakú hlúposť. Vrátil sa teda dolu a pacientka o štvrt na dve nahnevane odišla. Nečudujem sa jej, čakala trištvrt hodiny a už ju začal trápiť hlad.“

„Kto to bol?“

Japp sa uškrnul.